

Луи, Рудолфъ — Louis Roudolf — музикаленъ писателъ и теоретикъ, род. 30 януарий 1870 въ Швецингенъ, умр. 15 ноемв. 1914 въ Мюнхенъ, ученикъ на Фр. Клозе и Феликсъ Мотлъ (дирижиране); отначало — театраленъ капелмайстеръ, а отъ 1897 се установява въ Мюнхенъ като критикъ на „Мюнхенеръ нойсте нахрихтенъ“. Най-важнитъ му трудове сж: „Вагнеръ като музикаленъ естетъ“, „Свѣтозрението на Вагнера“, — монографии за Листъ, Берлиозъ и Брукнеръ, „Нѣмската съвремена музика“, и единъ учебникъ по хармония (заедно съ Лудвигъ Туйле), който се ценитъ твърде високо, и е намѣрилъ широко разпространение.

Лумбие, Хансъ Християнъ — Lumbye, Hans Christian — известенъ датски танцовъ компонистъ, род. 2 май 1810 въ Копенхагенъ, умр. 20 мартъ 1874 с. т.; 1841 основава собственъ оркестъръ, съ който — следъ като го обиграва много добре, 1845 предприема концертни пътувания въ Германия и Франция. Компониралъ надъ 300 танцови кжса, маршове и потпури — ползуващи се съ много голѣма популярностъ въ родната му. Синъ му **Георгъ**, сжщо талантиливъ компонистъ (написалъ и една опера) и диригентъ, поема следъ смъртта на баща си ръководството на оркестъра.

Луръ фр. loure — 1) име на старъ народенъ гайдоподобенъ инструментъ въ Нормандия; 2) малки инструментални танцови пиески, вмѣкнати въ сюититъ на XVIII в., съ ритъмъ, подобенъ на единъ селски танцъ — нѣкога популяренъ въ Нормандия.

Лутуозо ит. luttuoso — болезнено, жалбено, печално.

Львовски, Григорий Федоровичъ — руски църковенъ компонистъ и хордиригентъ, род. 1830 въ Бесарабска губерния, умр. 5 окт. 1894 въ Петербургъ, училъ въ Придворната пѣвческа капела, регентъ на митрополитския хоръ въ Кишинювъ. Александро-Невския и, 1858—1893, на митрополитския въ Петербургъ. Творбитъ на Л. се състоятъ, главно, въ приложения и разработки на старитъ църковни напѣви, съ които той се е обхождалъ контрапунктично. Отъ кржгло 50 негови съчинения — приложения и

лично творчество — едно отъ най-красивитъ е Херувимската пѣсенъ въ G dur.

Львовъ, Алексей Федоровичъ — отличенъ цигулковъ виртуозъ и високодаровитъ руски компонистъ, род. 25 май 1799 въ Ревель, умр. 7 ян. 1871 въ Романо при Ковно; офицеръ отъ инженернитъ войски, училъ самъ ревностно музика, придобива име като свирецъ въ камеренъ ансамбълъ; адютантъ на императоръ Николай I, после директоръ (1836—1861) на Придворната пѣвческа капела. Като цигуларъ, посещава Германия, Франция и Италия, концертирайки съ голѣми успѣхъ, — презъ което време се е занимавалъ и съ изучаване на теория и композиция. Въ последнитъ години — съвсѣмъ глухъ, се оттегля въ имението си въ Романо. Композиции: концерти, фантазии и капричи за цигулка, църковна музика (отдѣлни пѣснопия отъ Литургията и други служби) и оперитъ: „Ундине“, „Бянка и Галтиеро“, „Селскиятъ кметъ“ и оперетата „Варвара“. Освенъ това, е хармонизиралъ много древно-руски църковни напѣви за хоръ, преработилъ „Стабатъ матеръ“ на Перголези за смѣсенъ хоръ и оркестъръ, и писалъ съчинението „Върху свободия и несиметриченъ ритъмъ на древнитъ руски църковни напѣви“ (1858). Славата на Л., като компонистъ, е музиката на руския народенъ химнъ „Боже царя храни“ (текстъ отъ Жуковски) — единъ отъ най-красивитъ народни химни, каквито сж писани. Църковнитъ негови композиции, съ богатството на хармонията, разнообразието на модулациитъ, и глжбината на религиозното чувство — представятъ отъ себе си едно цѣло направление, което силно придвижва напредъ руската църковна музика. Най-важни отъ тѣхъ сж: Херувимска G dur, „Достойно естъ“ C dur, „Отче нашъ“ B dur, „Вечери твоя тайняя“, „Возбранной воеводъ победительная“, „Ныне сыли небесная“, и четиртъ голѣми концерта: „Приклони Господи“, „Услыши Господи“ (най-красивиятъ), „Глаголы моя внуши“, и „Возлюблю Тя, Господи, крепосте моя“. Отъ приложенията му на стари напѣви, най-ценни сж: „Возбранной воеводъ победительная“,